

A politika szemétdombján

Ebben a Santo Gavro (dr. Szántó Gábor) parlamenti tevékenységére emlékeztető időkben ismételen megállapíthatjuk, hogy a mi, kormány-pártokhoz közelálló magyar politikai elitünk is szeret kapirgálni a politika szemétdombján. Kitűnően együttműködött a Demokrata Párttal, amelynek az elnöke két olyan meghatározó törvényt irt alá, amely ha hatályossá vált volna, a magyarok örökös meggyalázása lett volna. A múltjukat mindörökre megbélyegezte volna, a jövőjük felé vezető utat eltorlaszolta volna (a temerini magyar fiatalok ítéletéhez hasonló módon). A **rehabilitációs törvény** mindörökre háborús bűnösöknek minősítette volna a magyarokat, a kollektív bűnösség átkával sújtva. A **privatizációs törvény** pedig, mivel hogy kollektív bűnösök, mindörökre kizárta volna őket a gazdasági életből, megfosztva a jövőjüktől. A magyarok szerb „állami tulajdonba” kerültek volna.

Ha nem lép közbe az Európai Unióhoz tartozó Magyarország és kormánya, e két törvény hatályossá vált volna. Csak miután Szerbia tudomására hozták „sok mindent”, hogy mi vár rá a jövőben, ha nem módosítja a két törvényt, megtörtént ezek újraszövegezése. A VMSZ parlamenti képviselője nagyon mentegetőzött a szerb újságírók előtt, hogy ő bizony nem Magyarország érdekeit tartotta szem előtt, amikor támogatta a törvények módosítását, hanem Szerbia európai integrációs törekvéseit. Ő nem „hazaáruló”, amivel az egyik újságíró szerette volna megvádolni, hanem olyan hazafi, aki nem is veszi figyelembe ilyenkor Magyarország és a magyarság érdekeit, hanem kizárólag Szerbia EU-integrációs törekvéseit. Varga László, akiről szó van, jogász léteire okosabban is átgondolhatta volna mondókáját.

Felelete nem tette jobb politikussá sem a magyarok, sem a szerbek szemében.

A politikai pártok harcában látszólag fordult a

kerék. A kétszínű Demokrata Párt helyett most az eddig nyíltan beszélő, csetnik ideológiát valló politikai erő lett a kétszínű. Miután kétszínű és kétértelmű ígéreteivel a maga oldalára fordította a közvéleményt, magához ragadta a hatalmat Szerbiában.

Ismét el lehet időzni a szemétdombon, dagonyázni a politika pocsolyájában!

Magyar részről ilyesmit közvetlenül nem lehet támogatni. Ezt mindenki jól tudja, azonban mindenki szeret a hatalom közelében maradni és részt venni Szerbia, vagy legalábbis a Vajdaság irányításában, érdekeinek megmentésében (állítólag lehet ezt továbbra is ellenzéki pozícióból). Ebben is szeretünk jeleskedni...

Csoda érdekes! Szinte minden vajdasági jellegű szerb párt már régen felhagyott a valamikori (1974-es) autonómia követelésével. Politikai-szervezeti szempontból ezek eddig is gyenge támogatottságú erők voltak, csupán hangoskodni, „szájalni” tudtak. Nos, Belgrád úgy szétverte, szétszórta őket, mint a pelyvát. A hangoskodóit és hangadóit egytől egyig elhallgattatta, elszigetelte a szervezkedés lehetőségeitől. Mára teljesen elégedettek lettek a „mostani” autonómiával, az autonómia nélküli autonómiával. Csupán a „vajdasági” magyarok vitték mindvégig „győzelemre” és védték „mindvégig következetesen” Vajdaság „igazi autonómiáját”.

Igaz, hogy ezek után elszigetelődtek minden vajdasági szerb autonomista párttól is. Semmilyen szerbiai politikai erőben többé nem leltek szövetségesre, támogatóra. Ők azonban mégis a vajdasági autonómia „legigazabb védelmezői” maradtak. Ezt a nagyszerű erényüket kitűnően is kamatoztatták a választási hadjáratban. Olyan becsapásban és erkölcstelen hazudozásban volt részünk, mint annak előtte szerb részről.

A magyarok a szerbeknél is többet ígértek össze-vissza mint az autonómia „igazi védelmezői”. Milyen politikai erő az, amely minden szövetségéstől és támogatótól el van szigetelve és állítólag mégis igazi politikai erő: a Vajdaság és a magyarság érdekeinek a legigazibb politikai képviselője? (Kovács Elvira és Pásztor Bálint a választási kampányban jól meglovagolta mind a Magyar Szóban, mind a Hét Napban a „legigazibb” politikai képviselet minden frázisát. (Egyedül voltunk a skupštinában stb.) Végül is választáskor mindent lehet ígérni a népnek. Úgyis tudja, hogy cirkuszi komédiáról van szó, igazi komédiások szájából.

A népbufitás és képmutatás felülmúlhatatlan volt, mesteri munka a választási kampányban.

A komédia azonban tovább folytatódik. Ha nem lenne tragikus, nevetséges lenne azoknak a „kiállása”, akik „mindig egyedül” voltak és most is egyedül vannak a szerb skupštinában, de következetesen követelik a 7 százalékot Szerbia kincstári bevételeiből a Vajdaság számára. S éppen ők azok, akik most nagyobb vajdasági (szerb) autonómiát pártolók és követelők lettek, mint a vajdasági szerbek. Pedig jobb lenne, ha a magyar autonómia kérdéseit feszegetnék mindenekelőtt a szerbiai skupštinában is – vagy már ez az autonómia olyan tökéletes, hogy többé nem érdemes vele foglalkozni?

„Kifosztják, kirabolják Vajdaságot. Ez nem mehet tovább” - mondják. S mi a válasz erre a követelésre Belgrádból? A szerb pénzügyminiszter aláhúzva hangsúlyozza, hogy Szerbia nem 7 százalékot juttatott vissza a múltban Vajdaságnak, hanem jóval többet. Mlađan Dinkić ígéri, hogy ezt fogja tenni a jövőben is. Szerbia köztársasági elnöke, Tomislav Nikolić azonban hozzát teszi, hogy ezt belgrádi irányítással és ellenőrzéssel fogja tenni, mert Vajdaság politikai vezetői korrumpált emberek. (Hogy ki korrumpálta őket, nem mondta.)

Ördögi körben vagyunk. A vajdasági szerbeket korrumpálják, például Belgrádban egy-egy jövedelmező „sine cura”-val, de Újvidéken is, a saját szemétdombjukon korrumpáltak. Ezek a viccekből ismert jámbor, „lala”, „prečani” (Száván és Dunán túli) szerbek korrumpáltabbak,

mint a šumadijaiak és a moravaik. Zsebre vágják a pénzt! Elherdálják a szerb nemzeti vagyont!

Mi a magunk részéről csak szerényen és szégyenlősen merünk beleszólni a szerbek vitájába egy kérdéssel: nem tudjuk, hogy voltaképpen hol is lopnak többet? Ki is sikkaszt többet? Szeretnénk tudni, ha lehet. Képzeliük el: a vajdasági szerbek lopnak és ráadásul még nagyobb autonómiát követeltek, most pedig a magyarok követelik helyettük, de nekik az autonómiát, hogy még többet lopjanak.

Itt valami ugyebár nagyon nem stimmel. A magyarok segítik őket a lopásban, nemde? Akkor mi az ő hasznuk mindebből?

Ezek után felvetődik a kérdés, hogyan kell ismét megteremteni, ismét európai irányultságúvá tenni a szerbeket? Dragan Veselinov és eszmei követői (a kínaiak úgy mondanák, hogy ő és a „négyek bandája”, a Politika napilap szerint köztük van a VMSZ oszlopos tagja, Egeresi Sándor is) kieszeltek egy „megoldást”: Szerbiát federalizálni kell: BUNDESREPUBLIKA SERBIA.

Én a BIA-t továbbra is szeretem az igazi névén UDBA-nak nevezni. Az UDBA szereti az olyan politikai játszadózást, amely csak látszólag államellenes felforgató tevékenység és az ország alkotmányos és politikai rendjét látszólag bontja meg. Az UDBA úgyis „mindent tud”. Tudja, hogy borgőzös ötletekről van szó, amelyeket kocsmai hangulatban tökrészes emberek eszeltek ki. (Ezért netalán bele is segített nekik a maga részéről, netalán elébük vágott?)

Mindenesetre jó előre mindent „veszélytelenítettek”. A tömegeket jól manipulálják azáltal, hogy erőviszonyaikat folyamatosan semlegesítik.

Korántsem vagyunk a meglepetések végén! A Politika napilap 2012. november 4-ei számában Bojan Pajtić vajdasági miniszterelnök a következőket mondja: (még mindig ott tartunk, hogy ki a nagyobb tolvaj, ki a rabló - a sz. megj.) „Amennyiben bebizonyítják, hogy a Vajdaság Autonóm Tartomány kormányzásának utolsó két éve alatt kinevezett és a részéről ellenőrzött Vajdasági Fejlesztési Bank vezetőse törvénytelen hitelek útján és megfe-

lelő felügyelet nélkül akár egy eurót és odaítélt bárkinek (habár tízmillió euróról beszélnek, mármint Belgrádban – a sz. megj.), leváltjuk a Vajdasági Fejlesztési Bank teljes vezetőségét, s le fog mondani a tartományi kormány is mint e bank tőkéjének többségi tulajdonosa.”

Ezen aztán jól el lehet szórakozni! Olyan ijesztgetés ez, amely veszélytelenebb egy unalmas légy zümmögésénél.

Pajtić minden biztonnal elfelejtette, hol él, vagyis hogy abban az országban, amely a nemzetközi besorolás szerint a világ egyik legkorruptabb, legmegvesztegethetőbb országa minden szinten, ahogy Hofi mondaná, „alsó-felső szinten”. Több osztálytársamból is vállalati igazgató lett. Ezek még a „titói időkben” arra panaszkodtak nekem, hogy ebben az országban nincs olyan vállalat, amelyben venni vagy eladni lehetne bármit is kenőpénz nélkül.

„Törvényes keretek között” fog történni mindig minden: a pénznek az útja olyan hosszú és kacskaringós a banktól a vállalkozók és alvállalkozók rendkívül szövevényes hálózatáig és onnan vissza a bankok egymás közötti mocsárvilágáig, hogy mindenki nyugodtan alhatja százéves Csipkerózsika-álmát. Amióta a pénzoligarchia kitanulta és alkalmazza a Wall Street-i pénzügyleteket, nincs az a parlament, amely belelátna az ügyleteibe. Csak egységes politikai akarat láthatna a dolgok mélyére, de ilyen parlament nem létezik.

Vég nélkül lehet játszani az „itt a piros, hol a piros” játékot, vagy a „volt pénz, nincs pénz” cirkuszi bűvészműtatványt. A sivatagban leezett esőből még nem lett olyan folyó, amelynek a vize a tengerbe ömlött volna. Eltűnt a sivatag homokjában.

A pénz el fog tűnni annál, akinél akarják, hogy eltűnjön, s annál fog megjelenni, ahol a politika és a plutokrácia (a gazdagok uralma) úgy kívánja. Azt teszik tönkre, akit és amit akarnak, és abból csinálnak gazdagot, akiből és amiből akarnak, s minden törvényes lesz. (Corruptissima res publica plurimae leges – Tacitus. „A legromlottabb államban a legtöbb a törvény.”- Azaz: az önkény és az erőszak mindig újabb törvényekkel igyekezik körülbástyázni magát és rablott előjogait. – Borzsák István fordítása.)

A jogszabályok útvesztőjében úgysem ismerik ki magukat az igazságszolgáltatás intézményei a nyomozástól a bírósági ítélszékiig. Mindenről be lehet bizonyítani, hogy törvényes, és hogy törvénytelen. A plutokrácia sohasem fogja felfedni arcát, a politikai képviselte azonban furkósbottal rendelkező elegáns úrként jelenik meg. Így van ez a szerb privatizált államban.

A szerbek a középkorban harctéri fosztogató, hullarabló martalóckodásból éltek. A XIX. század óta katonai erővel és állami erőszakkal igaztak le más népeket. Ma már ez kevésnek bizonyul. A rabolt pénz mindig elfogy... Fölélik.

Csak az iparilag nagyon fejlett gazdaságok képesek a túlköltekezés pénzügyi következményeit más népek és országok vállára átrakni (elsősorban az USA, s csak részben Nagy-Britannia, Franciaország és Németország). A többi ország túri a túlköltekezés következményeit. Szerbia is, bár még mindig illúziókban ringatja magát.

Az állam és a szerb vállalkozó csak a saját szerb népét rabolhatja ki. Éppen ez van most folyamatban.

Annak ellenére, hogy újból és újból „feltőkésítik” a bankokat (ugye milyen szépen hangzik?), a pénzek ismeretlen utakon, kideríthetetlen szándékokból és kibogozhatatlan okokból kifolyólag eltűnnek, mint a mesebeli feneketlen zsákban.

Nem marad más hátra, mint az adófizetők pénzéhez ismét hozzányúlni, vagy a pénzhígítás.

A Vajdasági Fejlesztési Bank elődjét is háromszor-négyszer „feltőkésítették” a Nemzeti Bank s a pénzügyi felügyelet tudtával! Most, hogy megszüntették, fel fogják tőkésíteni a Vajdasági Fejlesztési Bank utódját is. Nem egyszer - sokszor.

Az eltűnt pénzek titkos történetét a szerb agresszív **rablóprivatizációban** kell keresni. Az a vállalkozó, aki nem tud profitot, jövedelmet termelni, aki nem képes modern technológiához jutni, aki képtelen a hazai és nemzetközi piacon megjelenni - egészen biztos, hogy bűnöző lesz. Szélnek ereszti a munkásait, a maradék pénzt „biztos” helyre viszi és eltűnik.

A csődöt jelentő vállalkozó olyan bűnöző, akivel nem tud mit kezdeni az igazságszolgáltatás: a bíróság és a börtön.

Az Agrobankot és a Vajdasági Fejlesztési Bankot nem az éjjeliőr, a toláblaknál dolgozó kisasszony vagy az igazgató rabolta ki, hanem a pénz a körforgásának abban a szakaszában tűnt el, ahol „a nagy hal megeszi a kis halat”. Ahol a gazdag - hogy még gazdagabb legyen - segítségül hívja az erőszak teljes fegyvertárát; ott, ahol a gazdagodás lehetőségeit átosszja egymás között az uralkodó oligarchia és plutokrácia. Az csak természetes, hogy ez lehetetlen a politikai elit nélkül. Szerbiában a maffiának van állama, de az államban is egymással küzdő maffiák vannak. .

A pénz eltulajdonítása (a plutokrácia szempontjából) törvényes keretek közt történik, csak a munkavállaló fogja rablásnak tekinteni.

Szerbiában a szerb nép kirablása még korántsem fejeződött be. (Velük egy csónakban evezünk.) A szerb tőkeszegény vállalkozó nem nyugati mentalitású, aki szégyelli, ha nem tud minél több munkásnak kenyeret adni. A nyugati vállalkozó a tőke és bér munka két évszázados harcában sokat tanult. Nem szereti, ha nem működik a profitot termelő gépezet, ha elégedetlen a munkás, ha a szakszervezettel van dolga.

A szerb vállalkozó erre képtelen, tehát szinte rákényszerül a póttvékenységre. Elsősorban a pénz titokzatos „utaztatására” - aki bírja, marja - alapon, kifosztani a másik vállalkozót nem konkurenciaharcban, hanem pénzügyi trükkökkel, modern sikkasztási, cyber (virtuális) módszerekkel (percek, sőt másodpercek alatt).

S mindegyik nagy hazafi. A kriminológiából ismeretes, hogy szinte minden gazdasági bűnöző azzal dicsekszik, hogy milyen nagy hazafi. A nemzet megmentője lehetett volna, ha megértették volna elképzeléseit. A múltban is a nemzet jótevője volt, adakozott, s most ez a hála. Ha már mindenki ilyen hálátlan, inkább magánál tartja a pénzt addig, amíg a világ megokosodik körülötte.

A Vajdaságban alig történt sikeres privatizáció. A privatizált vállalatok csődbe jutásának a korszakát éljük. A közvállalatok nem kimutatott veszteségben vannak, ugyanakkor túlköltekez-

nek. Az ingatlanforgalmi piacon eszeveszett méreteket öltött a tőke és vagyontárgy elértéktelenedése. A nemzeti vagyon elértéktelenedéséről van tehát szó. Az infrastruktúra és középületek tönkremennek. A Vajdasági Fejlesztési Bank utódját nem lesz könnyű működő tőkével (hitelezőképességgel) ellátni. Nem lesz ésszerű megszüntetni sem, sem egy új, belgrádi székhelyűvel helyettesíteni. Nemcsak a veszteségeket kell szanálni, hanem újabb hiteleket is kellene folyósítani.

Az Európai Unió éber szemmel figyeli, hogyan központosítanak minden vállalatot Belgrádban. Nemcsak a székhelyét, de a gépparkot is áteszik Belgrádba.

A megoldások távlata azonban nem a Bundesrepublika Szerbiában van.

Úgy tűnik, valamit megsejtettek Belgrádban abból, hogy „a kard hegyén szerzett Vajdaság” mégsem „tisztán szerb ügy”. Sőt, a jövőben még kevésbé lesz „tisztán szerb ügy” - éljenek a Vajdaságban kizárólag szerbek, s a közeljövőben tűnjön el minden más nemzetiségű. Egészen biztos, hogy nem fogja kénye-kedve szerint „kormányozni” a Vajdaságot. A Kárpát-medencei hatalmas potenciálú mezőgazdasági régiót gazdasági szempontból indokolatlan szétaraboltnak tartani: úgy, ahogy Trianon ránk hagyta. A mai Európa a trianoni nagyhatalmi féltékenységből és félelmekből eredő melléfogásokat kénytelen lesz gazdasági fejlesztési eszközökkel kiigazítani.

Semmi sem fog máról holnapra történni. Aki a jövőt túl közel hozza a mához, kárt okoz, sebet ejt a kikerülhetetlen jövőn, torzulásokat okoz rajta. A trianoni utódállamok ugyanis azóta, hogy a „kard hegyén” létrejöttek, egyre csak pazarolják a történelmi örökséget, elkótyavetyélik a jövő kibontakozási idejét. Megeszik az utódnemzedék jövőjét.

Ha most hivatkozunk történelmi jogokra, kárt teszünk a biztos jövőnek. Káros akadályokat gördítünk a szorgalmas termelőmunka útján közeledő jövő elé. Teret adunk a jelen szélhámosainak.

Amikor a gazdasági feltételek végleg beértek, akkor viszont lehet és kell is beszélni a történelmi jogokról, „a kard hegye” ellenében, az egységes infrastruktúra érdekében. Ha a

jövőt túl közel hozzuk a mához, eszmeileg, a Veselinov-, Egeresi-féle zsákutcába vesszük az irányt, ami elodázza a problémák megoldását. Több évtizedes folyamatról van szó, amelyet nem lehet sűrgetni, mert nem tűri a türelmetlenkedést.

A jövőnek csupán a halvány körvonalai láthatók, a jó szeműek már észreveszik. Jó látá-

sú embereket kell felküldeni a hajó árbockosarába. A nagyhatalmak már ennél is többet tesznek, hogy minél messzebbre lássanak, világúri állomásokról figyelik, hogy mi történik Szerbiában, gazdasági tevékenységéről naprakész kimutatásaik vannak. Lehetséges, hogy már tervezik a jövőnket.

